

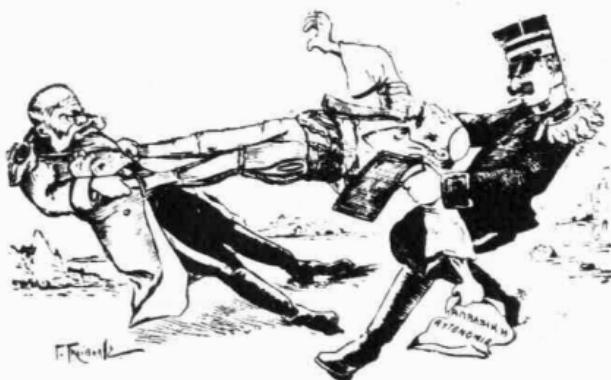
καὶ ἡ καρδιά του λυώνει,
στὴν ἀγκαλιά της δίχνεται
καὶ τὴ φιλεῖ καὶ κλαίει.

— Χάθηκες, γυναικοῦλα μου
καὶ ἀκοιβή μου ἀγάπη...
ποιός θὰ κουνήσῃ τὸ παιδί
καὶ ποιός θὰ τὸ βρυξάξῃ;
Ἡ ἀμοιδη ἡ γυναικα του
τὰ λόγια του δὲ νοιώθει,
καὶ οὕτε θέλει δ Βουκασίν
ῳρμήγειες νὰ τῆς δώσουν,
μὰ στοὺς μαστόρους βιαστικὰ
τὴν παραδίνει, ἀλλοί της!
Οἱ ἀργάτες πέτρες κουβαλοῦν
καὶ ξύλα νὰ τὴν χτίσουν,
καὶ τότες μόρο ἔννοιωσε

ἡ δύστυχη ἡ μάντα
ποιά μοῖρα τὴν ἀκαρτερεῖ
ποιά τύχη τὴν παντέχει.
Μιὰ χάρι τότες τοὺς ζητεῖ,
ν' ἀφίσουνε μιὰ τρύπα
ἐκεῖ κοντά στὸ στήθος της,
γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δίνῃ
τὸ γάλα της στὸ δοφανό,
στὸ ἀκοιβὸ παιδί της.

Τὴν χτίσαν, τὴν καρφώσανε,
καὶ μιὰ σωστὴ βδομάδα
τὸ γάλα της τὸ ἔσταζε
στὸ στόμα τοῦ μικροῦ της.
Καὶ ὑστερα ἡ φωτίσα της
ἔσβυστηκε γιὰ πάντα....

·Απὸ τὴν ἀλβανικὴν κωμῳδίαν

·Απελπιστικαὶ προσπάθειαι πρὸς αὗξησιν τοῦ
ἀλβανικοῦ.... νεοπλάσματος)